

KDYŽ ROZHODNĚ PŘÍTELKYNĚ

Finito, konec, už nikam nepojedu. Nikdy! Tohle jsem ze sebe vysypal v návalu zklamání předloni, když jsme přiletěli ze Sardinie. Výlet plný očekávání, na kterém jsme nenašli žádný dobrý trail k ježdění, mě znechutil natolik, že jsem přestal přemýšlet o dalším objevování míst dobrých k ježdění v cizině. Konec téměř našim romantickým výpravám s bikem a spacákem do neznáma. Stříh! Přesně po roce se kodrcáme s krabicemi na letiště, přesně po roce opět vstříc očekáváním. Může za to moje přítelkyně.

Pravidlo, že nikdy se nemá říkat nikdy, prostě platí. Já byl dlouho věrný svému předsevzetí už nikam nevyrazet, tedy ne tam, kde to není vyhlášené a bikery důkladně proježděné, ale moje přítelkyně Zuzka rozhodla jinak. Nevím, jestli to jen tak navlíkla, aby nás někam dostala, anebo za tím opravdu byla její touha po poznání, ale stůj co stůj chtěla vidět památky Sicílie.

Z mé totální ignorace se během pár kliků na videa na youtube stala okamžitá posedlost a shromažďování minimálního množství kapitálu, za který se tam dá přežít. Přítelkyně kupodivu souhlasí s přespáváním ve spacáku (dává mi to do života jistotu, že je to ta

žena do nepohody, o nichž se píše v románech), navíc i dohoda, že pokud ona bude na průzkumu chrámů a zřícenin, my s kamarádem Paedrem budeme hoblovat traily, je uzavřená v okamžiku.

Hlavně neplánovat!

Jediná oblast, v níž nenacházíme společnou řeč, byl itinerář. Zuzka dokázala rozepsat snad po minutách, kde, co a jak navštíví a kolik jí to zabere času. To nám vůbec nevonělo, už totiž z našich předchozích výprav víme, že plánovat něco super dokonale přesně dopředu je blbost a ztráta času a že takový rozpis je jen

infobox SMĚR: SICÍLIE

ceny: Sicílie, jak jsme ji poznali, je o trochu levnější než Itálie, ceny jsou podobné jako u nás
doprava: zpáteční letenka nás přišla na 70 eur na osobu, 100 eur stál bike, let trval zhruba dvě hodiny (1400 km)

půjčení auta: vřele doporučujeme, protože bez něj se prostě moc nikam nepodíváte. Zapůjčení Fordu C-Max na týden nás přišlo na 250 eur a benzín. Připravte se na dopravní chaos, místy šílený sklon vozovky a povolených 0,5 promíle alkoholu v krvi.

domorodci: ostrov obývá přibližně pět milionů Sicilanů, domluvíte se italsky a sicilsky, anglicky nemluví skoro nikdo

jak jsme poznali Sicílii: podle nás je to nejspínavější ostrov ve Středomoří. Poznávací znamení – nic tu nefunguje dokonale, ale vše vždy nějak dopadne. Jinak je to největší ostrov téhle oblasti, velmi hornatý. Neznámějším vrcholem je jistě 3350 metrů vysoká sopka Etna. Na každém rohu je tu nějaký hrad, pevnost, kostel nebo kaple, nedá se jim vyhnout. Obzvlášť s přihlédnutím k tomu, že cesty rafinovaně a co nejkomplikovaněji prochází historickými centry vesnic, městeček i měst.

kus zbytečně zničeného papíru. Každý přece ví, že v Itálii vládne organizovaný chaos, a proto je třeba se přizpůsobit. Těsně před odletem tak vím jen tři věci: Volo del Aquila, Madonia MTB resort a Agrigento. Pořadí ani čas nehraje roli, hlavně si dobře zajezdit.

Palermský rozstřel

V polovině října je u nás počasí ubrečené, pořád prší, kdežto na středomořském ostrově je stále horko a sucho. Je tu ale jeden zásadní rozdíl proti hlavní sezoně – po turistech ani stopy. Na letišti si bereme auto a po úspěšném složení dvou krabic potřebných na zpáteční cestu pro opětovné zabalení našich kol do něj vejdeme dva biky a se štěstím i tři zadky pseudo turistů.

Řízení auta v hlavním městě Palermo se dá klidně nazvat zkouškou ohněm. Mafiánské praktiky předcházejících generací Sicilanů jsou slabý odvar toho, co se děje v přeplněných ulicích. Spojení „dopravní předpisy“ tu snad nemůžou mít ani ve slovníku cizích slov. Hrou štěstěny dokážeme po porušení množství předpisů a jízdě v protisměru zaparkovat asi dva kilometry od plánovaného nástupu do sedla. To nám bohatě stačí a Monte Pellegrino, náš první cíl, vidíme přímo nad mořem. Ztratit se sice dokážeme kdekoli, ale tady už by to bylo přece jen trochu trapné.

Vůl jak anděl

Zolat šestisetmetrové převýšení je relativně jednoduché i s jednou plackou vpředu. Sklon asfaltky vedoucí vzhůru je přímo ukázkově pohodový. Hodinu a půl jsme si vystačili s úsměvem

ve tváři, který však okamžitě zamrzl, když během občerstvovací přestávky na vrcholu šmátrám v batohu po přilbě. Vůl nekonečný, to jsem já! Zapomněl jsem ji v autě. Před očima okamžitě mám nedávnou událost, když jsme zachraňovali kámoše s otřesem mozku a odhalenou lebkou. Jeho 32 stehů na hlavě je dostatečným varováním se dnes nevysekat.

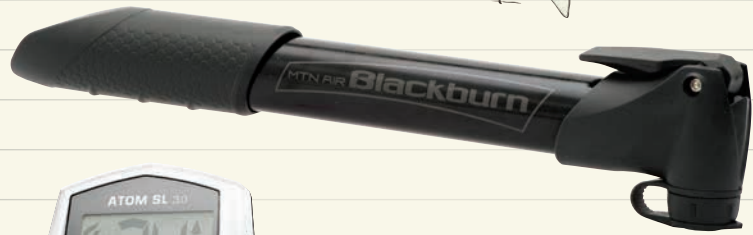
Přesnou mapu s nástupem na sjezd nemáme, jen podle videa si pamatuji, že se sjíždělo doleva z asfaltky. Výjimečně to trefíme na poprvé. Začíná se maso nečekané kvality. Rychlejší pasáže protkané prudkými zákrutami zařezanými mezi balvany přitápejí již od startu. Ostré kameny trčí jako břitvy a proplétat se mezi nimi vyžaduje koncentraci nejvyššího stupně. Strmé sešupy se střídají s vysloveně trialovými pasážemi, kde je nutné sem tam odhodit zadní kolo a takřka všude být přesný na centimetry. Všechno se odehrává na skalnatém podloží lemovaném kaktusy. Výběr místa k pádu je tu nanejvýše lukrativní, zde není o čem mluvit.

V místech, kde je potřeba mít koule, se vzájemně hecujeme, případně zkoušíme porovnat přímou stopu s vracečkou. Pokus za pokusem, až to postupně dáme komplet. Když je to někde na můj vkus hodně obtížné, půjčuji si Paedrovu helmu. Při první zápůjčce se hned v následujícím okamžiku katapultuji z biku, odhazují erbéčko, přičemž se mi trhá sedlo o skálu. Nevím, jaký geologický proces tu ostří hrany balvanů, ale docházejí mi jiné souvislosti, třeba to, jak první lidé používali ostré kameny jako zbraně. A taky dumám, jestli to nebylo tou přílbou...

Metr po metru se trail klikatí, je vidět, že se tu hodně jezdí. Stopu poznáte, je tam, kde jsou bílé skály zbarvené provozem do hnědožluté, navíc je trasa je vybrzděná. A když se naskytne možnost, domácí tu připravili skok, který vás ujistí, že opravdu jedete správně. Žádné značení prostě není třeba, zabloudit je těžké, protože jinak než trailem se nedá jet.

Náladička graduje, vyhukujeme u každé zdolané překážky. První jízda a rovnou orgasmus, a to na dovolené ve třech a s mým kamarádem. No tohle! Volo dell Aquila, ať jméno trailu v překladu znamená cokoliv, je to fantastická práce, bez debaty špička pyramidy. Že se nám ji podařilo najít vlastně jen náhodou, je malý zážrak – podle videa na webu. Musím ale podotknout, že kdo očekává vymetené klopenky a rychlý hladký trail, nebude tu dobře. Vysloveně přírodní podklad bez úprav a stopa vytlačená tam, kde se vůbec dá sjet. Koncentrace a manévrování s těžištěm zabírá veškerý čas, vychutnat scenérie nad mořem opravdu nehrozí.

Vysmátí jako lečo vjíždíme na asfalt, stále dost vysoko nad městem. Po chvilce zkoumání zjišťujeme, že dál se jet nedá. Zabraňuje tomu skalnatý sráz. Dolů tedy buď asfaltkou, nebo starou kamenitou cestou. Je to v podstatě jedno, už teď panuje v našem duu plná spokojenost. Dole čeká také spokojená přítelkyně, pivo (nic moc), ristretto a hygienické vykoupaní ve stále teplém moři. Nemáme se zle.

MOUNTAIN AIR ANYVALVE

- ✓ hlavice AnyValve™ se automaticky přizpůsobí autoventilku i galuskovému ventilku
- ✓ ergonomicky tvarovaná rukojeť
- ✓ tlak 90 psi / 6,2 barů
- ✓ váha 162g
- ✓ 499 Kč / 17,95 €

ATOM SL 3.0

- ✓ digitální bezdrátový přenos rychlosti
- ✓ okamžitá, průměrná a maximální rychlost
- ✓ čas jízdy, celkový čas a hodiny
- ✓ denní a celková vzdálenost
- ✓ displej s vysokým kontrastem
- ✓ indikátor stavu baterie
- ✓ barvy bílá a černá
- ✓ 849 Kč / 29,95 €

CENTRAL 20 USB

- ✓ dvě vysoce svítivé LED diody s výkonem 20 lumenů
- ✓ splňuje mezinárodní standard měření svítivosti ANSI FL-1
- ✓ 25 hodin svícení a 76 hodin blikání
- ✓ dobíjení přes micro USB konektor
- ✓ jednoduchý upínací systém
- ✓ 799 Kč / 28,95 €

FLEA

- ✓ čtyři vysoce svítivé Nichia™ diody s výkonem 40 lumenů
- ✓ 1 hodina maximálního výkonu, 3 hodiny standardního svícení a 5 hodin blikání
- ✓ dioda signalizující stav baterie a dobíjení
- ✓ dobíjení přes USB konektor
- ✓ váha 17g
- ✓ 659 Kč / 23,95 €

skutečná velikost 1:1

Kompletní modelovou řadu světel, cyklocomputerů, trenažérů, nářadí, košíků, pump, blatníků a brašen najdete na www.progresscycle.cz a www.progresscycle.sk

Katalog Progress Cycle 2015 si objednejte zdarma na info@progresscycle.cz

Blackburn

Madonie MTB resort

První den nastavil latku přelovice vysoko. Den druhý nás čeká snad nejzapadlejší bikepark, jaký si lze představit. Rozkládá se asi dvě hodiny autem od Palermo směrem na východ v typicky italském městečku Castelbuono nalepeném na kopci pod národním parkem Madonie. O fungování nějakého bikeparku na adrese uvedené na netu nikde ani zmínka, turistické centrum je zavřené. Přesně takhle si představuji „pořádek a la Italia“.

Jak něco nefunguje oficiálně, je nutné použít metodu náhodného výběru. Vyrovaným šťastlivcem se stává barman, který jedním pokřikem přes ulici sehnal mládence s mobilem a hlavně číslem na místního trailbuildera. Mládenec bohužel nerozuměl ani slovo anglicky, a tak se poměrně komplikovaně dostáváme k podstatě problému, to jest kde vlastně ty traily jsou.

Z útržkovitého rozhovoru a ujištění, že traily nenajdeme sami, ale potřebujeme průvodce, mi zůstalo v hlavě vícekrát zmíněné slovíčko Rifugio Crispi. Molte grazie za info! Slížíme gelato, do navigace olepenýma rukama fukám čarovnou formulaci, a vida! Horská chata o 700 výškových metrů výše. Jelikož momentálně nemáme nic na práci, sedáme do káry. Během jízdy do hodně dlouhého kopce dáváme krátké intermezzo na čůrání. Jen kousek od bodu zaměření z lesa vykoukne trail! Štěstěna se usmála podruhé, i když v nečekané situaci. K trailu jsme nepřišli, ani nepřišli, ale doslova jsme se k němu přičůrali.

Okamžitě sondujeme terén a uznale pokyvujeme hlavami. V listopadu zde bývá Bluegrass enduro závod, vypadá to na pořádnou terénní porci. Dodatečný průzkum výše pod Rifugiem

odhalil mapu s traily a kompletní mapu oblasti. Víc není potřeba, rychlé nahození do gala, chrániče a samozřejmě helmu – po té na hlavě šmátrám radši dvakrát, abych ji zas nezapomněl... Zuzce s psíma očima odevzdáme vůz, aby ho svezla dolů. Když viděla to nadšení dvou pacientů, raději dobrovolně rezignovala a ujala se role šoféra.

Manna mia!

Z rezortního meníčka vybíráme trail Manna s vloženým Northshore úsekem, aby to vydalo až do Castelbuona, kde se napojíme na Barracuda trail. Po včerejšku jsme rozmlsaní, dnes to doufám nebude jiné. Prudké lávky a flow trail plný oblých šutrů, něco jako v Rychlebech. Neskutečná paráda. Jediné mínus je, že občas musíme dokumentovat. Černočervenou barvou značená Manna do stopy podhazuje seskoky, rychlé točky, občas rockgardeny i utažené zákruty. Je jasné, že zítra sem vyrazíme znova, ale už bez focení.

Spodní Barracuda taky není špatná, ale na Mannu se nechytá. Dole Paedr zahlásí, že je nescvůj, protože si to neodšlapal na vrchol, mumlá něco o tom, že si to nezasloužil. Moralista jeden! Takověhle kacířské myšlenky já si nepřipouštím, nepodporuji jeho vzlykání a tím ho asi i morálně lámu, takže další dva dny se bez výčitek necháváme vyvézt autem.

Zrána se kolotoč opakuje, přičemž poprvé vidíme místní shuttle. Tranzit s biky a vozíkem na biky. Zakýváme na pozdrav, ale zamračený šofér ani nemrkne. Vidí, přišel o dva kusy, na kterých si mohl přivydělat. No co už, na Slovensku jsme na nepříjemné, i co, řeknu to rovnou, na nasrané lidi, kteří nabízejí svoje služby, zvyklí, i když jsme jejich zákazníci.

Býku vstříc

Na snídani se servíruje trail Sentiero del Carbonai. Carbonai značený černou barvou je prudší a méně zábavnější. Po časté návštěvě sjezdařů zůstávají rolety, držím vlaštovky jako sbíječku. Úsek kamenných schodů přibližně uprostřed je obzvlášť výživný, dnes na focení nebrblám, během něj si ruce aspoň na chvíli odpočinou. Dole je mám vyklepané jako řízky.

Jako hlavní chod na programu dne je Sentiero del Gigantes. Nemůžeme se však vymotat z mapy, zorientovat se, kde to začíná. S určitostí se dá říct, že bude nejvýše. Zkoušíme tedy tlačít biky směrem k vrchu Piano Sempria. Co by to bylo za výlet, kdybychom se aspoň jednou neztratili? Už netlačíme, ale nosíme. Na vrchu zjišťujeme, že se žádný trail nekoná. Znovu tedy dolů s koly na zádech a na rozcestníku doleva. Les nás vyplivne na louce, překvapeně čumíme na kamennou útulnu. V perfektním stavu a volně přístupnou. Panorama hraničí s kýčem, Madonie na dlani, horstvo dosahuje necelých 2000 metrů a zlehka připomíná Kriváňskou Malou Fatru. Jako doma!

U ohrady je vidět šipku, která směřuje na stezku relativně naším směrem. Je možné to považovat za značení? S velkou nadávkou... „Ále, to bude ono, i kdyby nebylo, protože jsme nenašli nic jiného,“ přesvědčuji Paedra i sám sebe. (Dnes při psaní tohoto článku jsem zhlédl video a fakt jsme to trefili!) Vyrážíme po singlu, ten traverzuje, aby se pustil do rytmického vymytého korýtky. Dobrotka, sedlovka litá nahoru a dolů, dupnout do pohupu a držet rychlost. Krátká přestávka na Punto Panoramico, fotka s Et nou na horizontu a letíme dál.

Když jsme si dali dělat naše dresy, nenapadlo by mě, že budu někdy litovat zvolenou červenou barvu. Ani ve snu by mě totiž nenapadlo, že nastane srážka s býkem! Dres svítí jako toreadorova plachta, brzdy zatnuté a zvíře tupě zírá. Kurva, co teď? Promlou-

SICÍLIE PRO BIKING OBJEVENÁ

vám, zakřičím a nic. Primitivní civílní rohaté obludy mě přestává bavit. Se srdcem v trenkách pomalu obcházím budoucí pršut. Bez mrknutí oka uhne, trail je volný! Fiha, v takovém Španělsku by tohle nemuselo projít.

Spodní část Sentiera je standardně super, ale ještě zatopíme pod kotlem osvědčenou Mannou ze včerejška, ta totiž skvěle navazuje. Dát ji najednou bez focení je lahůdka, fantazie a dokonalost sama. Jednoduše jednička s hvězdičkou! Tvrdě konkuruje tomu, co jsme měli možnost jezdit. Sjezdovou dorážku pečeti Mi-locco trail, na němž ztrácíme tisíc výškových metrů. Vyplatilo se sem třepat takovou dálku.

Po jízdě náhodně poznáváme Castelbuono jako turistickou destinaci. Je tu hrad, krásné náměstí plné návštěvníků. Ze srandy se nechám oholit starým barbiérem, ruce se mu klepou jako mně po jízdě, jemu navíc smrdí od cigaret. Chvála bohu, zmákl to.

ČESKÁ MOUNTAINBIKOVÁ ASOCIACE
PŘINÁŠÍ

KODEX TERÉNNÍHO CYKLISTY

V PŘÍRODĚ NEJSME SAMI. ABYCHOM V PŘÍRODĚ NEKAZILI PĚKNÉ ZÁŽITKY
OSTATNÍM A OSTATNÍ JE NEKAZILI NÁM,
ČEMBA PROPAGUJE DODRŽOVÁNÍ KODEXU
TERÉNNÍHO CYKLISTY. PODSTATOU KODEXU JE
ZODPOVĚDNOST A OHLEDUPLNOST K PŘÍRODĚ,
LIDEM I MAJETKU.

PŘINÁŠÍME VÁM **ŠESTÝ DÍL** TOHOTO KODEXU.
CELÝ KODEX NAJDETE NA WWW.CEMBA.EU

6. JEDNEJ S ROZMYSLEM
JEZDI S TAKOVÝM VYBAVENÍM, ABYS BYL SOBĚSTAČNÝ.
PŘEDVÍDEJ NEBEZPEČNÉ SITUACE A ZMĚNY POČASÍ. POUŽÍVEJ PŘILBU.

JEDOU V TOM S NÁMI:

Valašsko?!

Po dalším studeném bivaku (přes den horko, večer také, nad ránem kosa) zůstávají před námi už jen dva sjezdové traily. Jeden se jmenuje Razula, přesně jako ten na Valašsku. A druhý Schuss. Označený dvěma černými budí respekt. Skutečnost je o poznání lehčí, je to rychlý trail s pěknými skoky (žádné gapy ani jiné krutosti), dvěma rockgardeny a raritou, jakou na sjezdové trati hned tak nenajdete – otevírací bránou v plotě, to aby nevybíhali krávy. Italové znovu potvrzují, že neobvyklé řešení berou jako standard.

Konečně se v kamenné sekci podařilo také kolegovi vyskočit z biku. Vidím to v přímém přenosu, když cvakám. Nekompromisně vjíždí do keřků, jako správný charakter mě strhne s sebou. Po vymotání z maliní absolvuje opravnou jízdu. Dole se setkáváme se Zuzkou, která nás naposledy vyveze vzhůru. Pak se s Mado-nií po třech dnech spokojenosti loučíme a míříme do Agrigenta.

Tak si zapícháme

Také zde na jihu Sicílie měl zastávku závod Bluegrass enduro, je to opět příslib dobrých trailů. Dořídít sem mě stálo několik let života, zvláště v úzkých a strmých uličkách provinčních městeček. Agrigento žije, minimálně jako Palermo. S ospalým Castelbuonem je neporovnatelné. Ze strachu před dalším stresem ve městě parkujeme na placeném parkovišti, na to tu narazíte hodně zřídka.

„Radostně“ vyndáváme z kufru vyfouklá kola, určité jsou za tím také trnovité traviny z trailů. Stylově nahození v dresech sedneme na káčo do bufetu a lepíme. Pohotový číšník přibíhá s plechovou nádobou na šampus, jak jinak než naplněnou vodou. Reprezentativní služby čtvrté cenové, a bez jediného slova naší prosby! Náladička nám stoupla, obutí opět drží tlak, a tak vyrážíme k vysílači nad městem.

Z fleku nacházíme odbočku z videa (to už není možné, jak se nám daří, mapu samozřejmě nemáme). První metry singlu připomínají smetiště za cikánskou osadou, ale v lese je to jiná písnička! Palba, stopa plná překážek, kompresí, klopek, seskoků a vůbec všech ingrediencí, jichž je potřeba k dobré jízdě. Už tady si uvědomuji, jak daleko mají námi postavené singly do těch nejlepších.

Čirou radost zchládí excelentní tlama z roadgapu, po níž vyválený znovu lepím přeraženou duši. Přesekává i Paedr. A číšník nikde...

Jediný metr trailu nehrozí nudou, z obyčejného svahu za městem někdo dokázal zbouchat takovouhle lajnu! Klobouk dolů.

Pro jistotu to ověříme jízdou na druhém trailu. Stačí půlhodinku vyšlapat po asfaltce nazpět. Zklamání se nekoná, také druhý trail je perfecto! Začíná i končí na stejném místě a je stejně dobrý. Po takovéto jízdě si zasloužíme zmrzlinu. Sicilan za pultem se nezapře a do nabídky zahrnuje ke kornoutku žemli. Ujišťuje nás, že tady je to běžné. Tak poprosím velkou čokoládovo-oříškovou. Borec rozkrojí žemli, šoupne do ní dva kopečky a s ubrouskem podá. Je to celkem ok, počkat, to skutečně chutná a je to vynikající – tak jako místní traily.

Ty závěry...

Jak bych rozumně ukončil report... Kdo si rád prodlouží sezonu v teple a za levné peníze, je na Sicílii na správném místě. Hor tu mají nepočítaně, moře je teplé a ceny jsou nižší než v Itálii. Pojedete-li jako my, tedy letenku objednat dlouho dopředu, koupat se v moři, spát ve spacáku a snídat na parkovišti s mravenci, přijde vás to opravdu na pár korun. Kdyby si trochu uklidili ten bordel vedle cest, měli by další bodík k dobru. Ale co je nejpodstatnější – traily tu jsou nadupané a jezdit tady znamená radovat se z jízdy. Arrivederci, amici!

Text a foto: Pavel Chrenčík